

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Šubrtem
sídlem 1. máje 869/27, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2018, č. j. MV-43385-4/SO-2018, ve věci
nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (označené jako „Nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání – účast v právnické osobě“) ze dne 16. 5. 2018, č. j. MV-43385-4/SO-2018, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Šubrt, advokáta se sídlem v Olomouci, 1. máje 869/27.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě podané u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 12. 7. 2018 navrhoval zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví a ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), ve kterém žalovaná informovala žalobce, že na základě jeho žádosti opětovně posoudila důvody neudělení dlouhodobého víza se závěrem, že je dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza jeho osobě k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání (účasti v právnické osobě) podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že o udělení dlouhodobého víza požádal dne 20. 11. 2017 a dne 20. 2. 2018 obdržel od Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) informaci o důvodech jeho neudělení s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Následně požádal o opětovné posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, na které reagovala žalovaná napadeným rozhodnutím. Za první vážný nedostatek napadeného rozhodnutí považuje žalobce skutečnost, že se žalovaná vůbec nevypořádala s jeho námitkami a návrhy, fakticky pouze převzala tvrzení prvoinstančního správního orgánu a vůbec neprovedla důkazy navržené žalobcem, kterými dokládal činnost společnosti Lev But, s. r. o., jež evidentně svědčily v jeho prospěch. Dále žalované vytkl, že zcela překvalifikovala důvod, pro který nebylo jeho žádosti vyhověno, kdy zatímco správní orgán prvního stupně mu neudělil dlouhodobé vízum z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak žalovaná opřela rozhodnutí o § 56 odst. 1 písm. h) téhož zákona. Podle žalobce tím došlo k porušení § 90 odst. 1 písm. c) zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se jednalo o překvapivý postup žalované a žalobce se proti novému důvodu neudělení víza nemohl odvolat. Žalobce dále v žalobě protestuje proti způsobu, jakým se žalovaná vypořádala s důkazním návrhem na opakování pohovoru za přítomnosti tlumočníka, který navrhoval s ohledem na jazykovou bariéru, ze které plynuly nepřesnosti uvedené v pohovoru. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že ani bezproblémově neovládá „latinku“, neboť ukrajinština využívá cyrilici. Žalobce tak stěží mohl přečtením záznamu a podpisem stvrdit jeho pravdivost. Stejně tak žalovaná podle žalobce nedůvodně odmítla provést navržený důkaz v podobě účetních závěrek a výkazů zisků a ztrát společnosti Lev But s.r.o. V této souvislosti poukázal na to, že žalovaná na jednu stranu tvrdí, že vízum nebylo žalobci uděleno především pro nevěrohodnost jeho podnikatelského záměru a pro nebezpečí, že bude zneužito k jinému než deklarovanému účelu, resp. k výkonu zaměstnání bez platného povolení, jakož i ke získání pobytového oprávnění na území České republiky, na straně druhé však odmítá provést důkaz svědčící o skutečnosti, že společnost Lev But s.r.o. je zcela standardní obchodní fungující společností, která má několik zaměstnanců, hradí veškeré své závazky, nemá žádné neuhrazené povinnosti vůči státu a vykazuje zisk. Podle žalobce z předložených a neprovedených důkazů zcela jasně vyplývá, že v případě žalobce se v žádném případě nejedná pouze o jakýsi formální zápis jeho osoby do příslušných rejstříků, ale že se z jeho strany jedná o reálný výkon obchodní činnosti v rámci společnosti Lev But s.r.o. Na závěr

žalobce zdůraznil, že pokud při pohovoru uvedl, že když je hodně práce, tak pomáhá, tak se jedná o výjimečné situace, ze kterých nelze dovozovat nelegální výkon práce. Z odpovědi žalobce je naopak zjevné, že hlavním předmětem jeho činnosti je obchodní činnost ve prospěch jeho společnosti.

3. Žalovaná předně s odkazem na § 168 zákona o pobytu cizinců namítla, že nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, o jehož přezkum v této věci jde, nemá formu rozhodnutí, nýbrž sdělení vydávaného podle části čtvrté správního řádu. Žalovaná vyjádřila názor, že postupovala při zjišťování stavu věci v souladu se zákonem a sdělení o novém posouzení řádně odůvodnila, přičemž vycházela ze stavu věci zjištěného v souladu s § 3 správního řádu. Námitky proti zjištěnému skutkovému stavu proto považuje za nedůvodné. Stejně tak nespatřuje pochybení v tom, že shledala jiný důvod pro nevyhovění žádosti než správní orgán prvního stupně, přičemž zdůraznila, že při rozhodování o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza se § 90 správního řádu neuplatní. K žalobním námitkám vztahujícím se k pohovoru se žalobcem žalovaná uvedla, že pohovor byl veden v souladu se zákonem a nebyl důvod jej opakovat. Žalovaná zdůraznila, že nezpochybnila ekonomickou aktivitu společnosti Lev But, s. r. o., ale věrohodnost deklarovaného účelu pobytu žalobce jako jednatele, kdy dospěla k závěru, že v daném případě hrozí reálné nebezpečí, že bude dlouhodobé vízum zneužito k jinému než k tomuto účelu, resp. k výkonu zaměstnání bez platného povolení, jakož i k získání pobytového oprávnění na území České republiky a výhod s tím spojených, zejména možnosti prakticky neomezeného pohybu a pobytu v tomto prostoru. Vycházela přitom ze skutečností tvrzených žalobcem, že funkci jednatele vykonával pouze formálně, fakticky rozhodnutí v rámci obchodního vedení společnosti nevytvářel, ale jen formálně schvaloval, aniž by měl do této problematiky vhléd. Dále podotkla, že i dostatečně podložené obavy či nejasnosti mohou být důvodem způsobilým k neudělení víza, resp. k zamítnutí žádosti o nové posouzení. K námitce týkající se jazykové bariéry, ze které měly plynout nepřesnosti uvedené žalobcem v pohovoru, žalovaná uvedla, že žalobce si mohl obstarat na své náklady tlumočnicka, o čemž byl v předvolání poučen. Závěrem žalovaná zdůraznila, že na udělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů není právní nárok.
4. Žalobce replikoval podáním doručeným krajskému soudu 6. 12. 2019, ve kterém namítl, že pokud žalovaná ekonomickou činnost společnosti Lev But s.r.o. nezpochybňuje, nicméně zpochybňuje záměr žalobce v České republice podnikat, pak si tyto jeho dva závěry přímo odporují. Žalované se do koncepce jejího rozhodnutí hodí závěr, že je žalobce pouze nastrčenou osobou, která ve skutečnosti žádnou podnikatelskou činnost na území České republiky nevyvíjí a vyvíjet nehodlá, do čehož nicméně poněkud nezapadá fakt, že společnost prosperuje a přitom není zřejmé, kdo jiný by mohl činnost jednatele skutečně vykonávat. Žalobce dále uvedl, že nezpochybňuje, že udělení dlouhodobého víza není nárokové, nicméně to podle jeho názoru neznamená, že lze akceptovat libovůli v rozhodování správního orgánu a že není třeba dbát náležitého odůvodnění rozhodnutí. Stejně tak se žalobce neztotožňuje s právním závěrem žalované, podle kterého je přípustné v rámci nového posouzení zcela změnit důvod neudělení dlouhodobého víza.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 9. 11. 2017 na Generálním konzulátu České republiky ve Lvově vyplněný formulář žádosti o udělení dlouhodobého víza. Jako účel žádosti uvedl podnikání. Podle záznamu ze dne 7. 11. 2017 proběhl toho dne se žalobcem na zastupitelském úřadě pohovor, při kterém žalobce uvedl jméno

společnosti a k dotazu sdělil, že společnost dělá omítky, sádku a zdi. Žalobce osobně domlouvá práci, když je hodně práce, tak pomáhá. Doklady a smlouvy dělá pan Š., žalobce je podepisuje, účetní věci dělá pan Š. K dotazu, co je obsahem smlouvy o výkonu funkce jednatele, žalobce uvedl, že neví, měsíčně dostává za funkci 13 000 až 15 000 Kč. Žalobce záznam podepsal a zaškrtnul kolonku „Souhlasím se záznamem“. Správní orgán prvního stupně informoval žalobce přípisem ze dne 9. 2. 2018 o důvodech neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že deklarovaná podnikatelská činnost žalobce je ryze formální záminkou pro získání dlouhodobého pobytového oprávnění na území České republiky, potažmo na území schengenského prostoru. Správní orgán prvního stupně poukázal na to, že žalobce není zejména řádně informován o obchodní společnosti Lev But, s. r. o. jako takové a navíc vzal za prokázané, že žalobce osobně pracuje na stavbách, což v daném případě představuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby ve smyslu § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a odporuje účelu pobytového oprávnění, pro který byla žádost o dlouhodobé vízum podána. Žalobce během pohovoru nezmínil, že by disponoval povolením z úřadu práce, jež by jej opravňovalo vykonávat činnosti, které hodlá uskutečňovat v rámci funkce statutárního orgánu obchodní společnosti. Správní orgán prvního stupně dále vyslovil úvahu, že výkon funkce jednatele je podmíněn zásadní znalostí podnikatelského a právního prostředí České republiky, které však žadatel nijak neprokázal.

6. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce postupem podle § 180e zákona o pobytu cizinců podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, ve které nesouhlasil s důvody, pro které nebylo jeho žádosti o dlouhodobé vízum vyhověno. Poukázal na to, že správní orgán prvního stupně vycházel výlučně z pohovoru se žalobcem, který byl veden v českém jazyce, z čehož však vyplynula celá řada nedorozumění a nesrovnalostí, které zjevně měly za následek samotné rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza. Zápornou odpověď na otázku „zda už někdy žádal o dlouhodobé vízum, nebo dlouhodobý pobyt v ČR“ odůvodnil žalobce tím, že měl za to, že tato otázka směřuje výhradně k žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání, protože předchozí víza, o která žádal, byla za účelem zaměstnání. Jednalo se tak o nedorozumění a nikoliv o nějaké zamlčování skutečností. Pokud jde o práci na stavbách, tak žalobce na stavbě pomáhá pouze v případě, když je hodně práce. Rozhodně se nejednalo o nějakou trvalou práci, tedy výkon závislé pracovní činnosti ve smyslu zákona číslo 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ke kterému by bylo třeba povolení od úřadu práce. Podle žalobce vyznívá hodnocení správního orgánu prvního stupně tak, že společnost Lev But je pouze jakousi prázdnou schránkou sloužící k udělení dlouhodobého víza, což však podle žalobce neodpovídá skutečnosti. Poukázal v této souvislosti na skutečnosti vyplývající z veřejného rejstříku (účetní závěrky), ze kterých vyplývá, že se jedná o standardní a především aktivně činnou obchodní společnost. Žalobce v žádosti označil za diskutabilní závěr správního orgánu prvního stupně o neznalosti podnikatelského prostředí ze strany žalobce s tím, že jestliže dokáže domluvit pro obchodní společnost Lev But zakázky, a to tak, že zaměstnává 5 lidí, těmto řádně hradí mzdu a další povinné platby, a navíc je obchodní společnost Lev But v zisku, lze jen těžko mluvit o neznalosti podnikatelského prostředí. Jestliže opět v důsledku jazykové bariéry vyznívá pohovor tak, že veškeré řídicí činnosti vykonává někdo jiný než žalobce, je skutečnost odlišná. S ohledem na neustále se zvyšujících administrativních nároků souvisejících s činností ať již právnických osob, či jednoduše veškerých podnikatelských

subjektů je přirozené, že podnikatel, natož cizinec, si na tyto činnosti najme profesionály, kteří pro něj připraví příslušné dokumenty tak, aby bylo vše i po formální stránce v pořádku. O vhodnosti tohoto postupu pak zjevně svědčí skutečnost, že sama obchodní společnost Lev But nemá žádné nedoplatky u správce daně, České správy sociálního zabezpečení a zdravotních pojišťoven. K důkazu navrhl veřejně dostupné účetní závěrky a zopakování pohovoru za účelem osvětlení problematiky a to za přítomnosti tlumočníka, aby byly odstraněny případné nejasnosti přímo při tomto pohovoru.

7. Žalovaná po posouzení žádosti dospěla k závěru, že důvody pro neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů nadále trvají. Žalovaná zdůraznila, že žadatel o dlouhodobé vízum musí být schopen vysvětlit, v čem bude spočívat účel jeho pobytu, tedy podnikatelská činnost, z jakého důvodu je jeho přítomnost na území České republiky pro výkon deklarované činnosti v režimu dlouhodobého víza nezbytná či jaké konkrétní kroky učinil v rámci prvotní fáze přípravy podnikání. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, sp. zn. 7 As 82/2011, z něhož vyplývá, že za účel pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. K namítaným nedostatkům pohovoru žalovaná uvedla, že se žalobcem byl na zastupitelském úřadě proveden pohovor podle § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, což je standardizovaný postup vedený za účelem zjištění objektivních skutečností, při kterém je žadateli ponechán dostatečný prostor pro vyjádření. O průběhu pohovoru je sepsán záznam, který žalobce podepsal a nic nenamítal, čímž tak vyjádřil plný souhlas s jeho obsahem a potvrdil jeho pravdivost. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že ze záznamu o pohovoru není ani zřejmé, že by žalobce neporozuměl otázkám při pohovoru či odmítl podepsat jeho zápis a jeho dodatečné námitky proti obsahu záznamu považuje za účelové. Žalovaná proto neshledala důvod pro opakování pohovoru v rámci nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za přítomnosti tlumočníka. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí upozornila, že některé odpovědi žalobce při pohovoru jednoznačně prokázaly, že žalobce, ač jednatel obchodní společnosti Lev But, s. r. o. nedisponuje elementárními informacemi o této obchodní společnosti, ani informacemi ohledně pozice jednatele. Z pohovoru dále podle žalované vyplynulo, že žalobce nemá ani základní přehled o ekonomických a právních aspektech podnikání v České republice, přičemž ve všech podstatných otázkách odkazuje na třetí osoby. Žalovaná akceptovala, že s ohledem na neustále se zvyšujících administrativní nároky související s podnikatelskou činností si podnikatel na tyto činnosti najme profesionály, natož jde-li o cizince. Podle žalované je však žádoucí, aby žalobce, jakožto jediný jednatel a společník disponoval alespoň elementárními znalostmi o jím avizované podnikatelské činnosti, což se během pohovoru ani v rámci podané žádosti nepotvrdilo. Žalovaná dále v odůvodnění poukázala na povinnosti jednatele obchodní společnosti podle zákona číslo 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, v platném znění a podle soudní judikatury. Žalovaná dále zdůraznila, že žalobce ani v žádosti neobjasnil, proč až nyní je nezbytná jeho přítomnost na území České republiky v režimu dlouhodobého pobytového oprávnění, když obchodní společnost byla založena již v roce 2015, přičemž žadatel nikdy nedisponoval žádným dlouhodobým pobytovým oprávněním na území České republiky. K navrhovaným účetním závěrkám, rozvaze a výkazu zisku a ztrát obchodní společnosti Lev But, žalovaná uvedla, že se shodně jako správní orgán prvního stupně nevyjadřuje k podnikatelské činnosti této obchodní společnosti a její podnikatelskou aktivitu ani

nezpochybňuje. Na závěr žalovaná konstatovala, že žalobcem popsaná činnost během pohovoru představuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby ve smyslu § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a považuje se za zaměstnání, kdy k jejich provádění je v souladu s § 89 odst. 2 zákona číslo 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vyžadováno platné povolení k zaměstnání, které však žadatelem doloženo nebylo. Na základě výše uvedeného, tedy především pro nevěrohodnost podnikatelského záměru žalobce, dospěla žalovaná k závěru, že ve smyslu § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců hrozí reálné nebezpečí, že bude dlouhodobé vízum zneužito k jinému než deklarovanému účelu, resp. k výkonu zaměstnání bez platného povolení k zaměstnání, jakož i k získání pobytového oprávnění na území České republiky, tudíž zemí schengenského prostoru, a výhod s ním spojených, zejména možnosti prakticky neomezeného pohybu a pobytu v tomto prostoru.

8. Krajský soud nejprve usnesením ze dne 30. 7. 2018, čj. 22 A 30/2018 - 16 žalobu odmítl jako nepřipustnou podle § 46 písm. d), ve spojení s 68 písm. e), § 70 písm. f) s. ř. s. a § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018 – 28, usnesení krajského soudu ze dne 30. 7. 2018 zrušil a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Uvedený postup odůvodnil Nejvyšší správní soud tím, že vyloučení soudního přezkumu napadeného rozhodnutí se neslučuje s článkem 32 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) číslo 810/2009 (vízový kodex) ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie.
9. Nejvyšší správní soud rovněž v kasačním rozsudku s odkazem na starší judikaturu konstatoval, že nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců je považováno za speciální typ řádného opravného prostředku, který vyústí v rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu cizince, tj. v rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., což ostatně ani krajský soud nespochybňoval, když napadené rozhodnutí nepovažoval za vyloučené ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., ale podle § 70 písm. f) téhož zákona. V souladu se závazným právním názorem nejvyššího správního soudu proto krajský soud považuje napadený správní akt za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tímto způsobem jej také v tomto rozsudku označuje a taky jej podle 65 a nsál. s. ř. s. přezkoumal.
10. Podle § 51 zákona o pobytu cizinců se dlouhodobým vízem rozumí povolení, které po dobu platnosti opravňuje cizince ke vstupu a pobytu na území a vycestování z území, pokud tento zákon nestanoví jinak (odst. 1). Na udělení dlouhodobého víza není právní nárok (odst. 2).
11. Úvodem právního posouzení krajský soud uvádí, že nijak nespochybňuje závěry žalované o tom, že na poskytnutí dlouhodobého víza není právní nárok, které se opírají jak o výslovné znění § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tak o judikaturu Ústavního soudu, jehož závěry žalovaná na podporu svého názoru citovala. Současně však platí, že i v rozhodnutích, která jsou založena na správním uvážení, jsou správní soudy oprávněny posoudit, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda jej nezneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). To však předpokládá, že výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud správní uvážení přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, publ. pod číslem 430/2005 Sb. NSS). Na věci nic nemění, že se na rozhodnutí

o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza nepoužije přímo druhá část správního řádu, včetně jeho § 67 a § 68. I bez přímé aplikace ustanovení upravujících náležitosti správního rozhodnutí je nezbytné, aby rozhodnutí, jímž se žadateli sdělují výsledky nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, obsahovalo dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž správní orgán rozhodl tak, že vízum neudělil. Požadavek řádného odůvodnění má význam jednak pro samotného žadatele, který má veřejné subjektivní právo být vyrozuměn o důvodech, pro které mu nebylo vízum uděleno, navíc je z výše uvedených důvodů nezbytné také pro soudní přezkum.

12. Žalovaná v přezkoumávané věci nevyhověla žádosti žalobce o udělení dlouhodobého víza s poukazem na § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, protože podle jejího závěru zjištěné skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce hodlá dlouhodobé vízum zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Krajský soud předně uvádí, že neshledává pochybení žalované v tom, že důvody neudělení víza opřela o jiné zákonné ustanovení než správní orgán prvního stupně. Takový postup ničemu neodporuje a krajský soud by jej nepovažoval za vadný ani v případě, kdyby se mělo postupovat podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. V dané věci navíc oba správní orgány zjevně vycházely fakticky ze stejného důvodu pro neudělení víza žalobci (nebezpečí zneužití víza pro jiné účely), pouze tyto důvody podřadily pod odlišná zákonná ustanovení. Krajský soud taktéž nespatřuje rozpor mezi závěry žalované o tom, že společnost Lev But, s. r. o. je aktivní obchodní společností na straně jedné a mezi pochybnostmi o skutečném výkonu činnosti společníka a jednatele žalobcem. Skutečnost, že společnost Lev But, s. r. o. je aktivní obchodní společností, která plní své závazky a hospodaří se ziskem, ještě samo o sobě nevylučuje, že žalobcovo působení v ní je pouze formální a zakrývá jiný účel. V obecné rovině proto nelze správním orgánům vytýkat, že se zaměřily na faktický výkon činnosti žalobcem.
13. Ve zbytku však již dosavadní závěry žalované neobstojí. Žalovaná podle důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí vystavěla konečné rozhodnutí na závěru, že žalobce nedisponuje elementárními informacemi o obchodní společnosti Lev But, s. r. o., ani informacemi ohledně pozice jednatele obchodní společnosti, a že nemá ani základní přehled o ekonomických a právních aspektech podnikání v České republice. Takové závěry ovšem nemají oporu ve spise a nejsou ani dostatečně odůvodněny. Žalovaná své závěry opírá o pohovor se žalobcem na zastupitelském úřadě ze dne 7. 11. 2017. Krajský soud prošel podrobně písemný záznam z tohoto pohovoru, ale nic, co by svědčilo o tak rezolutních závěrech, na kterých žalovaná vybudovala závěr pro nevyhovění žádosti, z něj nevyplývá. Žalobce na dotazy týkající se společnosti Lev But, s. r. o. uvedl její název, datum založení, adresu kanceláře, předmět činnosti, označil dvě společnosti, pro které pracují, jména osob, které pro společnost vykonávají smluvní, účetní a jiné činnosti a způsob hledání zaměstnanců. Ke své činnosti pak uvedl, že kontroluje práci, když je více práce, tak pomáhá. To rozhodně nesvědčí o nedostatku „elementárních informací o společnosti“, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí. Taktéž není zřejmé, z čeho žalovaná dovodila, že žalobce nemá „ani základní přehled o ekonomických a právních aspektech podnikání v České republice.“ Z obsahu napadeného rozhodnutí není ani zcela seznatelné, co konkrétně žalovaná pod uvedené pojmy podřazuje (tj. jaký základní přehled o ekonomických a právních aspektech podnikání by společník a jednatel obchodní korporace měl podle žalované mít), nicméně z obsahu pohovoru nevyplývá, že by žalobce byl na cokoliv, co by se obsahově mohlo blížit uvedeným výrazům, dotazován. Pokud

žalobce při svém pohovoru odkazoval na třetí osoby, tak se jednalo o jeho právního zástupce, který připravuje smlouvy a na účetního Švece, který zajišťuje účetní a daňové záležitosti. Pouze z toho však nelze dovodit, že by žalobce neměl „ani základní přehled o ekonomických a právních aspektech podnikání v České republice“ a jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly takovému závěru, se z obsahu pohovoru nepodávají. Nadto žalovaná v odůvodnění uvedla, že akceptuje využití profesionálů, kteří pro jednatele připraví příslušné dokumenty tak, aby vše bylo po formální stránce v pořádku. Krajskému soudu tak vskutku není zřejmé, z jakých konkrétních skutečností dovodila žalovaná svůj závěr o nedostatku základního přehledu žalobce o ekonomických a právních aspektech podnikání v České republice. Neobstojí ani závěry žalované ohledně výkonu závislé činnosti žalobcem. Žalobce podle obsahu záznamu uvedl, že „když je hodně práce, tak pomáhá“. Z uvedeného však nelze bez dalšího dovodit, že by se jednalo o výkon závislé práce, který by vyžadoval povolení k zaměstnání. Také v tomto směru jsou úvahy žalované zkratkovité a nepřezkoumatelné. Konečně k závěru žalované, ve kterém vytýká žalobci, že neobjasnil, proč až nyní je nezbytná jeho přítomnost na území České republiky, krajský soud uvádí, že žalobce při pohovoru uvedl, z jakých důvodů žádal o dlouhodobé vízum až po cca 2 letech od založení společnosti. Z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak se žalovaná s uvedenou informací vypořádala, případně proč ji nepovažuje za dostatečnou pro objasnění motivů žalobce. Taktéž ze záznamu o pohovoru se nepodává, že by správní orgán prvního stupně požadoval po žalobci bližší vysvětlení důvodů, pro které žádá o dlouhodobé vízum až nyní. Krajský soud uzavírá, že rozhodnutí žalované nesplňuje požadavky kladené na jeho odůvodnění (uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů nevyhovění žádosti), což zcela vylučuje jeho soudní přezkum po skutkové i právní stránce. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, navíc učiněné skutkové závěry žalované ani nemají oporu ve spise.

14. Krajský soud proto rozhodl bez nařízení jednání o zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a o vrácení věci zpět žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), ze kterého vyplývá především povinnost žalované provést opětovné posouzení žádosti žalobce. Krajský soud již ponechává na správních orgánech, zda doplní dokazování nebo budou vycházet z již provedených důkazů, které je však třeba v takovém případě řádně vyhodnotit a závěry přezkoumatelným způsobem vyložit v konečném rozhodnutí.
15. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a uložil žalované povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci důvodně vynaložené náklady řízení, a to jak za řízení před krajským soudem, tak za řízení před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost. Dále má žalobce právo na náhradu nákladů právního zastoupení, jejichž výši krajský soud určil podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně krajský soud přiznal žalobci v rámci přisudku právo na náhradu odměny advokáta za tři úkony právní služby (1. – převzetí a příprava zastoupení, 2. - sepsání žaloby a 3. – sepsání kasační stížnosti) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu (celkem 9 300 Kč) a jeho hotových výdajů nahrazovaných podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v paušální výši 900 Kč, a protože

zástupce žalobce je plátcem DPH, jsou jeho odměna a hotové výdaje v celkové výši 10 200 Kč navýšeny podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % DPH ve výši 2 142 Kč, jejíž náhrada rovněž žalobci náleží. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 20 342 Kč shledal krajský soud jako důvodně vynaložené žalobcem za účelem uplatňování jeho práva u soudu, a proto uložil žalované povinnost nahradit je žalobci k rukám jeho zástupce. Určení advokáta coby platebního místa vyplývá z § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), které se v těchto případech přiměřeně aplikuje podle § 64 s. ř. s. Lhůtu k plnění krajský soud prodloužil oproti obecné délce stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozhodnutí správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (viz § 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě jako nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 19. prosince 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu